

Toroczkay András

Forró-gőzölgő

Egy celofánnal bevont rezsóra súlyos fémvödröket teszünk.
Sunyi, ragacsos, forró-gőzölgő viasz bennük.
Odakint vihar.

A konténer-ablakok becsukva.
A rezsó fekete korongján korom,
korommá égett viasz füstjében a szoba.
Az ólomszürke füsttől, a forró felhőtől
köhögés, büfögés, fíngás, könnyezés.
Ketten vagyunk magunk.
Ütött-kopott piros rádió.
A sztárok ajándéka, az ajándékok sztárja.
A semmiről beszél, amit a fejében hall.
Az ütött-kopott hangfalak rácsán
ez az évezredes pállott úr: istenek ásítása.
Hátunkba szűrő fájdalommal mélázva
a térdünkön tartott gipsz-szarkofág felé,
együtt érzjük el a mélypontot.
Mélyebbre csúszva, a konténer
koszos padlójánál is
mélyebbre csúszva várjuk
a négy óra eljövetelét.
Akkor majd a főnökeinknek leadjuk
a konténerkulcsot.

***

Hárman egy család.
A műhely a mennyország –
a konténerhez képest más dimenzió, más világ.
Tündérekkel, dinoszauroszokkal,
megrendelőkkel, filmrendezőkkel.
Rend, jólét, nyugalom.

Most a család egy hatalmas,
ember nagyságú péniszen dolgozik.
Az egyik fanszörzetet telepít drótból,
bánatos pofával, mégis serényen,
a másik épp egy másfél mázsás,
disznófej nagyságú sikamlós herét
kasíroz valami rózsaszín lével,
a harmadik meg a makk bevágásán dolgozik
egy éles vésővel óvatosan, akkurátusan
a Magyar Televíziónak

Hazafelé, már a Limanova téren telitüdőnkből köszönünk
a félig lerombolt ház egyetlen még álló
falával egyérintőző
mackónadrágos dagadt srácnak,
(Hazugság: sohasem tettünk ilyet,
csak nevettünk rajta, ő meg csak bámult ránk.)

Befordolunk a hosszú, pocsolyás Róna utcára.
Egy apró kis boltban,
a bolt legolcsóbb kávéját szürcsöljük.
Ruhákon a viasszal, szemünkben
az alig átlátszó fáradtság-hártyával
a bolt előtti jól bevált kukához megyünk,
nyugodtan cigit sodrunk,
a buszig sétálunk, kezünkben forró-gőzölgő kávéval,
szánkban cigarettával
csendesesen.